

Reisverslag Bas Doorduin naar de Filipijnen Maart 2023 deel 1

Vertrokken op 2 maart via Düsseldorf en Dubai naar Cebu in de Filipijnen. Het begin van de reis verliep niet helemaal volgens het spoorboekje. Dat begon al bij het inchecken daar werd iedere keer mensen weggestuurd. Toen ik aan de beurt kwam vroeg men mij naar mijn QR code van corona. Ik pakte me telefoon en zou dat even tevoorschijn halen. Dat ging niet want daar moet je internet voor hebben en dat was wegens een storing buiten gebruik dus ik werd ook in de rij gezet van een service loket waar er weer een QR code voor me geproduceerd werd. Nu was ik niet de enige dus achter in de rij. Dat duurde dus wel even want iedereen had ook nog al zijn of haar bagage bij haar. Aan het eind nog even 30 euro betalen en toen was het zo gepiept allemaal. Maar door dit vertrokken we een uur te laat. Toen vlot naar Dubai. Een zeer moderne luchthaven maar deze keer even niet. Het vliegtuig stopte ergens op een platform en mochten we via de trap naar beneden en in de bussen die klaarstonden. Dat moest 20 jaar geleden hier ook dus dat viel wel mee maar toen ze gingen rijden bleven ze rijden zeker 20 minuten en stonden we weer stop. We moesten een starbaan oversteken en toen begonnen een hoop mensen te twifelen en kwam het commentaar los. Prachtig ze konden niets en zouden van alles. Er zat natuurlijk een stuk waarheid en geen promotie plaatje van de Emirates vliegmaatschappij. Maar toen kwamen we aan Bij A1 en ik en vele anderen moesten naar C 11 en hoger. We kwamen binnen bij de uitgang van aankomst passagiers dus tegen de stroom in maar we mochten met de roltrap en die stond stil wegens reparatie, dus mochten we allemaal met onze handbagage over een smalle vaste trap naar boven. Toen was het dik voor elkaar we mochten heel terminal drie door wandelen maar toen ik bij C11 kwam mochten we ik zo het vliegtuig binnen wandelen. mijn mede passagiers die bij me mee gewandeld hebben waren niet bepaald de mensen waar ik mee met vakantie zou willen. Maar vanaf dat moment dat we zaten ging het precies volgens het reisprogramma naar Cebu. Ik kwam hier toch zomaar in een hypermoderne wereld. Iedereen die wel hier geweest is zal het niet geloven. Ik vloog overal zo doorheen en stond binnen 7 minuten uit het vliegtuig door de gezondheidscontrole dank zij de 30 euro papieren en de emigratie officier. Zelfs de lift werd voor me geregeld en toen ik beneden kwam bij de bagage afdeling kwam me koffer er ook aan dus toen nog even door de douane maar heeft amper naar me gekeken en was ik buiten en daar stond shuttle al klaar en ging ik zo naar het hotel. Dat was ook al geregeld. De volgende dag weer vroeg er bij en met een taxi naar de veerboot. Dat ging ook allemaal geweldig op tijd en om 13.00 kwamen we aan in Ormoc eerst de bagage naar me kamer gebracht en toen met Erla, onze rechterhand hier, telefoons geregeld en even globale

ideeën besproken wat het eerste aangepakt zal worden. Op Erla kon ik de eerste week niet rekenen want haar Schoonmoeder was net overleden en haar man moet nog thuiskomen uit het buitenland.

Voor de rest het weekend gebruikt om bij te komen

Maandag met een auto naar Sambulawan gegaan. Een leuke verwelkoming maar toen kwam er een Filipijnse Babylonische spraakverwarring los over de scholen.ik had al vlug in de gaten dat we iedereen maar lieten praten en ik zei tegen mijn chauffeur kom we rijden naar de school. Hij keek mij even niet leuk aan maar hij had gelijk want iedere dag regent het dus het stuk weg wat nog moesten rijden was 3 km modderweg. Bebot, de man van Adeth onze beheerster, had al een stok voor ma klaargezet dus wij gingen met ons drieën naar het schoolplein. Tot zover alles gelukt maar toen bleek dat we hier niet moesten zijn maar nog even iets verder en Bebot gaf mij die stok en hij liep aan de andere kant naast me. Ik had sandalen aan met witte sokken en na een paar meter had da allemaal andere kleuren. De grond voor de middelbare was geschonken door de dorpsraad nou die weten ook wel wat ze weggeven, Ik kwam toch in verticale positie bij een provisorisch gebouw aan met vier lokaaltjes, En daar mocht ik kennismaken met charmante jonge dames die daar onderwijs geven aan kinderen van 12 tot 14 jaar. Een van de dames bleek dus het opperhoofd te zijn en daar hadden we mee gechat tijdens de onze vergaderingen met het bestuur hier via facebook, Haarnaam is Lea Grace T.Villa en het vervolg Lea. Die heeft me een fijne uitleg gegeven van wat er gebeurd is en waarom. Wat er nu allemaal staat is bijeen gebracht door ouders en sponsoren en zijn er ook veel werkuren ingevuld door ouders. Aan het eind van het gesprek heb ik gezegd dat er toch wel voorwaarden gesteld worden als men gebruik gaat maken van onze medewerking, aar zou ze voor gaan zorgen Toen wij terug naar Ormoc en daar een warme douche gepakt.

Vandaag zou ik op mijn gemak eens na gaan rekenen of hun begroting klopte maar ik werd hier op een Filipijnse manier in gehinderd. Bij de Filipijnse nationale bank waar wij een rekening hebben zou ik even kijken of dat nog wel werkte want we hebben er vier jaar niets mee gedaan, Ik kwam er heel vlug achter dat het niet werkte dus ik naar binnen. Ik moest een nummer trekken en wachten. Er gebeurde heel wat om me heen maar ik kwam niet aan de beurt. Dus dat nummer vergat ik en stapte zo naar een vrij loket. Daar zat een heel aardige dame achter en ik legde haar uit wat er niet ging. Ze vroeg me pas en mijn bankpasje en zei heel vrolijk tegen me meneer daar kunt u ook niets meer mee maar ja ik heb in die dertig jaar geleerd dat in de Filipijnen alles mogelijk is, Zonder dat ze alle klanten keurig aanschrijven dat er wijzigingen kwamen is besloten door de hoofddirectie in Manilla om alles te wijzigen bankrekeningen internetverkeer en codes. Dat werd allemaal keurig uitgelegd.

Na haar litanie vroeg en wat nu ja alles op nieuw aanvragen. Ik kreeg een partij papieren en ik kreeg een plaats aangewezen waar ik kon gaan zitten om alles in te vullen. Ze was wel zo galant om regelmatig bij me langs te komen of om te kijken of het lukte of om nog een formulier te brengen. Goed dat even heeft dan 2,5 uur geduurd en ik moet maandag terug komen met Erla want dit gaat zolang duren dat ik het niet kan afhalen. Toen ik daar klaar was en buiten stond bleef ik me verbazen in Cebu op het vliegveld zeer positief maar hier het kan niet negatiever maat tegelijker tijd even goed nadenken want dit kan ons ook nog bij de andere bank overkomen dus deze bank aanhouden

Terug in het hotel zat de Heer William Corpiz de directeur van de technische school op me te wachten en vertelde me dat alle vergunningen er binnen een maand aankomen. Na het vorige kon ik niet vrolijk worden want dit hadden we al vaak gehoord, Met hem ook over de scholen bouw in Sambulawan gehad en hij vertelde leuk dat de nieuwbouw en uitbreiding door de overheid gedaan zou worden. Na een pittige discussie besloten om met de huidige directeur van de middelbare school bij elkaar te komen en hij zou dat regelen, Ik wil het hierbij laten de rest komt in het volgende deel

Gij allen gegroet

Bas Doorduyn